

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 329/2014-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti I. P., zastúpenej Advokátskou kanceláriou Lanikova Group, s. r. o., Grösslingová 8, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky JUDr. Zdenky Lánikovej, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97, za účasti Okresného súdu Bratislava II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo I. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 porušené boli.

2. I. P. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť I. P. trovy konania v sume 331,68 € (slovom tristotridsaťjeden eur a šesťdesiatosem centov) na účet Advokátskej kancelárie Lanikova Group, s. r. o., Grösslingová 8, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2014 doručená sťažnosť I. P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97.

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie začalo v roku 1997 na základe žaloby M. F. (ďalej len „žalobkyňa“) proti žalovanému Š. G. o určenie neplatnosti kúpno predajnej zmluvy a darovacej zmluvy, ktorých predmetom bol prevod vlastníckeho práva k pozemkom. Sťažovateľka vstúpila do konania ako žalovaná v 30. rade na základe uznesenia okresného súdu z 28. mája 2003. Dôvodom na rozšírenie žaloby aj proti sťažovateľke bola skutočnosť, že sťažovateľka nadobudla kúpno predajnou zmluvou jednu z novovytvorených parciel vzniknutých rozdelením predmetného pozemku.

Sťažovateľka uvádza, že odkedy vstúpila do konania, okresný súd vo veci vôbec nekoná a počas celého tohto obdobia „nevykonal žiadny kvalifikovaný procesný úkon,

smerujúci k vydaniu rozhodnutia v merite veci. Posledným procesným úkonom súdu pred podaním tejto sťažnosti bolo vylúčenie dedičského spisu so spis. zn. D 815/02 po neb. P. S. uznesením zo dňa 12. 01. 2009. Dňa 18. 04. 2012 bola vec pridelená inému ako zákonnému sudcovi JUDr. F., ktorá však vo veci tiež nekonala. Následne dňa 28. 05. 2012 bola vec vrátená zákonnému sudcovi JUDr. G., ktorá opäť nevykonala žiadny úkon.“

Podľa názoru sťažovateľky nie je prípustné, aby okresný súd konal vo veci 16 rokov, keďže rozhodovanie o vlastníckom práve k nehnuteľnostiam, ktoré je predmetom konania, patrí do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Pritom poukazuje na obmedzenia svojich práv k nehnuteľnosti v dôsledku vedeného súdneho konania, najmä na to, že nehnuteľnosť, ktorú dosiaľ užíva ako záhradu, nemôže z dôvodu právnej neistoty *užívať tak, ako by mala záujem, najmä na nej „nemôže postaviť stavbu trvalého charakteru, pretože v prípade súdneho rozhodnutia v jeho neprospech by nehnuteľnosť musel vydať navrhovateľovi a tým by mohol prísť o nemalé finančné prostriedky. S nehnuteľnosťou nemôže ani voľne disponovať, pretože žiadny záujemca nekúpi za obvyklú kúpnu cenu nehnuteľnosť, ktorá je predmetom súdneho konania a jeho výsledok je neistý. Navyše, navrhovateľka podala návrh na vydanie predbežného opatrenia a ak jej návrhu súd vyhovie, akákoľvek dispozícia s nehnuteľnosťou bude vylúčená. Právna neistota, spôsobená prietiahmi v súdnom konaní, spôsobila vážny zásah do výkonu vlastníckych práv sťažovateľa.“* Poukazuje na to, že celé konanie vedené od roku 1997 je poznačené neprímeranými prietiahmi, a to najmä od doručenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 131/06 z 31. mája 2006, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní niektorých účastníkov konania. Podľa sťažovateľky okresný súd absolútne nekoná takmer osem rokov a nemožno ani reálne predpokladať ukončenie konania v dohľadnom čase.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo I. P... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 9 C 53/97 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod spis. zn. 9 C 53/97 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. I. P... priznáva finančné zadostučinenie v sume 10.000 eur... ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný jej zaplatiť v lehote dvoch mesiacov...

4. Okresný súd Bratislava II je povinný nahradiť I. P... trovy konania vo výške 331,68 eur... na účet Advokátskej kancelárie Lanikova Group, s. r. o...“

Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti uznesením č. k. III. ÚS 329/2014-11 z 22. mája 2014 rozhodol podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o jej prijatí na ďalšie konanie. Následne prípisom z 28. mája 2014 vyzval okresný súd, aby sa k sťažnosti písomne vyjadril a zároveň ústavnému súdu zaslal súdny spis sp. zn. 9 C 53/97.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. Spr. 2105/2014 z 20. júna 2014, súčasťou ktorého je aj chronológia úkonov súdu a účastníkov v predmetnom konaní. Predsedníčka okresného súdu k sťažnosti uviedla:

„Oboznámením sa s obsahom súdneho spisu musím konštatovať, že sťažnosť sťažovateľky je dôvodná, nakoľko v konaní vznikli prietahy. Tieto boli čiastočne spôsobené aj množstvom agendy, ktorú vybavuje zákonná sudkyňa.

Zákonná sudkyňa JUDr. M. G. bola v minulosti zo strany predsedu súdu upozorňovaná na prietahy v predmetnom konaní i na potrebu vo veci konať plynulo.

Dovolím si taktiež uviesť, že JUDr. M. G. sa listom prezidentovi SR vzdala výkonu funkcie sudcu, ktorá jej zanikla dňom 31. 01. 2014. Následne boli veci z oddelenia, na základe dodatku k rozvrhu práce prikázané na vybavenie JUDr. K. P., ktorý bol však s účinnosťou od 01. 04. 2014 Súdnu radou Slovenskej republiky preložený na výkon funkcie sudcu na iný okresný súd.

S účinnosťou od 01. 05. 2014 prevzala oddelenie 9 C a teda i predmetnú vec sudkyňa JUDr. P. P., ktorá bola preložená Súdnu radou Slovenskej republiky na výkon funkcie sudcu na tunajší súd.“

Ústavný súd následne prípisom z 30. júna 2014 vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľky na zaujatie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu. V podaní doručenom 28. júla 2014 sťažovateľka prostredníctvom právnej zástupkyne uviedla, že *„netrváme na konaní verejného ústneho pojednávania a súhlasíme s tým, aby súd postupoval v súlade s § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR a od neho upustil“*.

V súlade s dodatkom č. 1 prijatým 14. júla 2014, ktorým sa mení a dopĺňa rozvrh práce ústavného súdu (ďalej len „dodatok č. 1“), bola vec vedená pod sp. zn. III. ÚS 329/2014 pridelená sudkyňi spravodajkyňi Ľudmile Gajdošíkovej. Podľa čl. II bod 3 písm. b) dodatku č. 1 je na jej prejednanie príslušný II. senát ústavného súdu v zložení, ako je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Účastníci konania ústavnému súdu zhodne oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Sťažovateľka namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne uvádza, že v obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) vychádza z konkrétnych okolností každého posudzovaného prípadu, zohľadňujúc tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Ústavný súd už rozhodol nálezom sp. zn. IV. ÚS 352/2013 z 23. septembra 2013, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 došlo k zbytočným priesťahom, a tým k porušeniu základného práva žalobkyne na prerokovanie jej veci bez zbytočných priesťahov, na základe čoho jej priznal finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania. Súčasne uložil okresnému súdu konať vo veci. Ústavný súd vyslovil porušenie tohto základného práva aj vo vzťahu k niektorým účastníkom označeného súdneho konania na strane žalovaných, o sťažnostiach ktorých rozhodol nálezmi sp. zn. I. ÚS 473/2013 z 20. novembra 2013 a sp. zn. III. ÚS 226/2014 z 10. júna 2014. Ústavný súd obdobne posúdil aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pri posúdení veci z hľadiska prvého kritéria, jej právnej a skutkovej zložitosti, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o určení neplatnosti právneho úkonu tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Aplikácia relevantnej právnej úpravy vzťahujúcej sa na tento typ konania je v judikatúre všeobecných súdov stabilizovaná. Prípadnú skutkovú zložitnosť vyplývajúcu z osobitných okolností veci ústavný súd nemohol zohľadniť, pretože sa v doterajšom priebehu konania neprejavila. Väčší počet účastníkov na strane žalovaných ústavný súd taktiež nemohol zohľadniť ako okolnosť, ktorá by výrazne komplikovala postup okresného súdu, pretože okresný súd od rozhodnutia o ich vstupe do konania o veci v podstate nekonal a nevyužil ani možnosť ustanoviť im spoločného zástupcu podľa § 29a OSP.

2. V rámci druhého kritéria ústavný súd skúmal správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, pričom nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mohol zohľadniť na jej ťarchu pri hodnotení zodpovednosti za namietaný stav konania. Na druhej strane zo súdneho spisu nevyplýva ani žiadna procesná aktivita sťažovateľky, od svojho vstupu do konania nevyužila žiadne z oprávnení účastníka konania a nepredložila ani svoje stanovisko k predmetu konania.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 od vstupu sťažovateľky do konania na základe uznesenia z 28. mája 2003, ktoré bolo sťažovateľke doručené 10. júna 2003. Okresný súd vykonával

v nasledujúcom období do septembra 2006 sporadické úkony, ktoré sa týkali doručovania tohto uznesenia a uznesenia krajského súdu o odmietnutí odvolania niektorých žalovaných proti nemu.

V posudzovanom období sa v konaní vyskytujú výrazné obdobia nečinnosti. Ostatným úkonom okresného súdu v tejto veci bolo vylúčenie spisu v dedičskej veci sp. zn. D 815/02 z konania z 12. januára 2007. Okresný súd odvtedy vo veci nevykonal žiadny úkon.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd vo veci sp. zn. 9 C 53/97 nekoná už viac ako sedem rokov. Zároveň ústavný súd nezistil existenciu žiadnej prekážky, ktorá by ospravedlňovala pasivitu okresného súdu a bránila mu v plynulom postupe vo veci.

Ústavný súd poukazuje na neprimeranú doterajšiu dĺžku namietaného konania, ktoré je vedené už sedemnásť rok, od vstupu sťažovateľky do konania trvá konanie už viac ako 11 rokov. Táto okolnosť je sama osebe v nadväznosti na vyhodnotenie prvých dvoch kritérií dostačujúca na prijatie záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 173/05).

Okresný súd uznal prieťahy v konaní a za ich čiastočnú príčinu označil množstvo agendy pridelenej zákonnej sudkyni a následné viaceré zmeny zákonného sudcu. Tento argument ústavný súd nemôže akceptovať, pretože množstvo vecí ani personálne problémy nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06).

Zjavne neprimeraná dĺžka konania (posudzovaná od vstupu sťažovateľky do konania) a dlhodobá nečinnosť okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 53/97 boli dôvodom, pre ktorý ústavný súd rozhodol, že okresný súd postupom v označenom konaní porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Napriek tomu, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, neprikázal mu, aby vo veci sp. zn. 9 C 53/97 konal bez zbytočných prietáhov, pretože takýto príkaz je už obsahom nálezov sp. zn. IV. ÚS 352/2013 z 23. septembra 2013, sp. zn. I. ÚS 473/2013 z 20. novembra 2013 a sp. zn. III. ÚS 226/2014 z 10. júna 2014 a považoval ho v danej veci za nadbytočný.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadostučinenia v sume 10 000 € z dôvodov dlhodobého stavu právnej neistoty v dôsledku nečinnosti okresného súdu.

Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho

porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 9 C 53/97 a zistené obdobia nečinnosti, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä povahu prerokúvanej veci a jej význam pre účastníka konania, ale aj skutočnosť, že toto konanie nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, zohľadňujúc aj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 473/2013 a sp. zn. III. ÚS 226/2014 ústavný súd považuje priznanie sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto nálezu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním Advokátskou kanceláriou Lanikova Group, s. r. o., Grösslingová 8, Bratislava.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala, aby jej bola priznaná úhrada trov konania za dva úkony právnej služby v sume 331,68 €.

Ústavný súd priznal úhradu priznal v rozsahu, ako bola uplatnená, za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 134 €, t. j. spolu 268 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 284,08 €. Keďže advokátka je platkyňou dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, a predstavuje tak sumu 340,90 €. Sťažovateľka uplatnila nižšiu sumu úhrady trov konania, a preto jej bola priznaná v uplatnenej sume (bod 3 výroku nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júla 2014